

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **S. K.**, st. příslušnost Ukrajina, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2015 č.j. OAM-169/LE-VL18-VL08-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. Odměna advokáta **Mgr. Petra Křížáka, MBA, LL.M.** se určuje částkou **20.570,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci byla udělena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, max. však do 22.2.2016 dle ust. § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobce u zdejšího soudu dne 18.11.2015, s podáním na poštu dne 16.11.2015, podal žalobu proti v záhlaví uvedenému správnímu rozhodnutí žalovaného, ve které uvedl, že dne 28.10.2015 byl zadržen policejními orgány a následně umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách a dne 1.11.2015 v tomto zařízení učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Dne 5.11.2015 mu bylo doručeno rozhodnutí o povinnosti setrvat v uvedeném zařízení, a proti rozhodnutí žalovaného v zákonné lhůtě podává žalobu. Současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, a to konkrétně advokáta Mgr. Petra Křížáka, který již s jeho případem je seznámen a je ochoten jeho zastoupení převzít. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí.

[3] Soud vyhověl žádosti žalobce o ustanovení advokáta usnesením ze dne 18.11.2015 č.j. 20A 8/2015-15. Současně advokát v usnesení byl vyzván, aby nejpozději do tří dnů od doručení usnesení doplnil žalobu o žalobní body. Právní zástupce tak žalobu doplnil o žalobní body:

- závěr žalovaného, že žadatel představuje nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek je nedůvodný a nepodložený. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011 č.j. 3As 4/2010-151, 1 Azs 21/2013-50 ze dne 5.2.2004, dle kterých skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území České republiky. Zdůraznil, že žalobce byl dvakrát vyhoštěn z území České republiky v r. 2011 a 2014, jiného prohřešku než nelegálního pobývání na území ČR se nedopustil;
- žalobce neměl informace o tom, že se na území ČR nachází nelegálně, neboť rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1.9.2015 mu nebylo známo;
- rozhodnutí je nepřezkoumatelné v otázce vyhodnocení event. zásahu do rodinného života žalobce, chráněného článkem 8 Úmluvy. Žalobce má v ČR přítelkyni, se kterou rok a půl sdílí domácnost a tuto otázku žalovaný nesprávně vyhodnotil;
- žalovaný jen obecně vyhodnotil dobu setrvání v zařízení, postavil ji jen na dobách řízení včetně kalkulace o podání žaloby proti jeho rozhodnutí. Výpočet délky pobytu, do nějž zahrnul správní orgán i dobu pro podání žaloby, fakticky přiznává, že žalobce bude propuštěn pro uplynutí doby, po kterou bylo možné prodlužovat povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců, dříve než odpadne odkladný účinek žaloby. Odůvodnění doby, po níž je žalobce povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, zcela postrádá jakýkoliv vztah

k individuálnímu případu.

[4] Dne 23.11.2015 soud obdržel od žalobce podání sepsané 20.11.2015, ve kterém žádá o konání ústního jednání a k žádosti přiložil fotografie a dopisy jeho přítelkyně, a dále doklad o tom, že dobrovolně odevzdal průkaz žadatele o azyl, čímž prokazuje, že hodlá spolupracovat s českými orgány. Přílohou podání je série jeho osobních fotografií.

[5] Dne 1.12.2015 právní zástupce žalobce podal repliku, aniž byl k tomu vyzván, ve které rozvedl již vyslovené žalobní body v doplněné žalobě. Zdůraznil, že nerespektování správního vyhoštění, jestliže žalovaný uvedl, že žalobce přicestoval na území ČR až po třech letech od prvního správního vyhoštění, je přinejmenším ne zcela jednoznačné a nejedná se o skutečnost, která by byla zcela zřejmá ze spisového materiálu. Pokud se týká neakceptování rozhodnutí druhého o správním vyhoštění ze dne 31.10.2014 na dobu 6 měsíců, pak k tomu ze strany žalobce došlo nedopatřením, neboť fakticky mu nebylo známo, že řízení před Krajským soudem v Hradci Králové bylo skončeno, jestliže rozhodnutí soudu bylo doručeno fikcí. Žalobce tak nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění nedopatřením, nikoliv úmyslně. Dále, že žalovaný se nijak nevypořádal s tím, proč se domnívá, že žalovaný bude mařit eventuální vyhoštění, či se bude skrývat. Bez ohledu na eventuální úspěšnost aktuální žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je zřejmé, že tato byla podána z důvodu, že žalobce se snažil napravit své procesní pochybení spočívající v nepřevzetí rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, nikoliv snad z toho důvodu, aby byl žalobce propuštěn ze zajištění a mohl se skrývat a zmařit tak své vyhoštění. Pokud se týká lhůty zajištění, tuto žalobce řádně nezdůvodnil, nevysvětlil, proč zvolil dobu 110 dní, pouze uvedl, že samotné řízení trvá 90 dní a žalobce může na území České republiky pobývat i po dobu řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí mezinárodní ochrany.

[6] U jednání soudu žalobce žádal o propuštění a zdůraznil, že nebude mařit řízení. Právní zástupce zopakoval již uvedené v doplnění žaloby a replice.

[7] Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o povinnosti setrvat ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách až do vycestování, max. však do 22.2.2016. V odůvodnění po vyhodnocení zjištěných informací správní orgán dospěl k závěru, že se lze důvodně domnívat, že by žadatel mohl v případě propuštění ze Zařízení pro zajištění cizinců představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. K tomuto závěru ho vedou důvody, že jmenovaný pobývá na území ČR bez řádného oprávnění již od r. 2005, naposledy přicestoval 5.10.2014, přičemž svévolně zničil cestovní doklad. Dvakrát mu bylo uděleno správní vyhoštění, ale toto nikdy nerespektoval, čímž se dopustil maření výkonu úředního rozhodnutí. Nebylo vyhověno ani žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V současné době nemá stálou hlášenou adresu pobytu, nemá zajištěno zdravotní pojištění a prostředky k zajištění životních potřeb mu posílá matka z Itálie. Pokud žadatel v průběhu podání žádosti tvrdil, že na území ČR se nachází jeho přítelkyně, se kterou rok a půl sdílí společnou

domácnost, toto vyhodnotil jako účelové s cílem zamezit jeho případnému správnímu vyhoštění. V předcházejících řízeních jednoznačně tvrdil, že na území ČR se

nenachází žádná blízká osoba, s žádnou nesdílí společnou domácnost. Propuštění ze Zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť lze důvodně předpokládat pokračující nerespektování právního řádu ČR a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů. Správní orgán dále odůvodnil stanovení délky doby trvání zajištění tak, že vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenovaného lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto dobu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5ti denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.

II.

[8] Z obsahu správního spisu vyplynulo, že

- žalobce byl poprvé z České republiky vyhoštěn rozhodnutím ze dne 1.9.2011, č.j. KRPA-54052/ČJ-2011-000022 (právní moc rozhodnutí 7.9.2011) na dobu 3 let, tedy od 8.10.2011 do 8.10.2014;
- Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje bylo dne 31.10.2014 rozhodnuto tak, že podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. bylo uloženo další správní vyhoštění žalobci a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 6ti měsíců; rozhodnutí nabylo právní moci 6.11.2014. V řízení žalobce uvedl, že do ČR přicestoval 5.10.2014 z Polska a vlastní cestovní doklad zničil a zahodil. Přiznal, že si je vědom, že nerespektuje zákaz pobytu na území ČR vydaný 1.9.2011 pod č.j. KRPA-54052/ČJ-2011-000022, a že na území ČR pobývá neoprávněně a situaci vůbec neřešil. Dále uvedl, že na území ČR se nenacházejí žádné osoby jemu blízké, není rodinným příslušníkem občana EU a ani s takovou osobou nesdílí společnou domácnost. Důvodem opuštění vlasti byla skutečnost, že na Ukrajině docházelo k nepokojům v důsledku povolávání do armády a nasazování do ozbrojeného konfliktu. To byl důvod, proč opustil svou vlast a také důvod, proč se tam nechce vrátit;
- dne 28.10.2015 byl opětovně zadržen policejními orgány. Prokázal se průkazem žadatele o udělení mezinárodní ochrany a lustrací bylo zjištěno, že byla zamítnuta jeho žaloba proti neudělení mezinárodní ochrany. V ČR nemá hlášenou žádnou adresu pobytu, zdržuje se v P. 9, ul. Z. 569/3, ale z těchto míst již byl vypovězen. Není nikde zaměstnán, finance mu údajně posílá matka žijící v Itálii. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, občas užívá marihuanu;
- dne 4.11.2015 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které

označil osoby, se kterými může po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany počítat, a to dvě sestřenice – O. a S., bydlící v Praze, a přítelkyni K. Č., P., Z. m., J. Dále uvedl, že od r. 2005 dosud žije v ČR v Praze a jako adresu uvedl Z. 3. Nevlastní žádný doklad totožnosti, cestovní pas mu byl odcizen před 7 lety. Dále, že v ČR pobývá od podzimu 2005, naposledy přicestoval 5.10.2014 z Polska. Ukrajinu opustil před 18tými narozeninami, aby se vyhnul nástupu základní vojenské služby, protože se považuje za pacifistu. Měl v úmyslu studovat na vysoké škole, ale neměl k tomu finanční prostředky. V případě, že by se vrátil na Ukrajinu, hrozilo by mu stíhání za vyhýbání se nástupu na vojenskou službu;

- v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11.11.2015 uvedl, že opakovaně o mezinárodní ochranu požádal po zajištění v ZZC a k osobě přítelkyně K. Č. uvedl, že se znají asi jeden a půl roku, ve společné domácnosti žijí asi od konce jara 2015, co se přestěhoval na adresu P.9, Z. 3, S. Dále, že cestovní pas mu byl ukraden na ubytovně, tehdy měl ještě dětský pas, ale ztrátu nikde nenahlásil, protože zde žil nelegálně. Na otázku, z jakých financí žije, uvedl, že mu pomáhala zde sestřenice a nějaké peníze mu posílala matka žijící v Itálii,
- dne 28.10.2015 vydáno rozhodnutí Krajským ředitelstvím policie, hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, že podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění, doba zajištění cizince je stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody a z tohoto rozhodnutí soud konstatuje poslední větu, kde uvedeno „řízení bylo vedeno v jazyce českém, bez přítomnosti tlumočníka, neboť cizinec rozumí jazyku, v němž je řízení vedeno, rozhodnutí v plném rozsahu porozuměl“.

[9] Z databáze žalovaného si soud zjistil, že žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 28.11.2013 a ve věci bylo rozhodnuto dne 1.9.2015 (právní moc 14.9.2015). O žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové dne 1.9.2015 pod sp.zn. 31Az 25/215 tak, že žalobu odmítl, právní moc rozhodnutí 14.9.2015.

III.

[10] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[11] Soud nejdříve konstatuje právní ustanovení, na základě kterého bylo ve věci rozhodováno. Dle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo

o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo

v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[12] Rekapitulace zjištěného: Žalobci bylo v roce 2011 rozhodnutím ze dne 1.9.2011 č.j. KRPA-54052/ČJ-2011-000022 uděleno správní vyhoštění na dobu tří let, tedy v době od 8.10.2011 do 8.10.2014, přičemž dne 8.10.2014 kolem 8:00 hodin při kontrole policií bylo zjištěno, že se zdržuje na území České republiky a žalobce uvedl, že přijel z Polska již dne 5.10.2014 a svůj cestovní pas po přechodu hranice roztrhal a zahodil; potvrdil vědomí neoprávněného pobytu a nijak to neřešil. Policie ČR dne 31.10.2014 rozhodla o uložení dalšího správního vyhoštění a dobu, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovila na 6 měsíců; rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.11.2014. Žalobce však dne 28.11.2014 podal žádost o mezinárodní ochranu, o které žalovaný rozhodl dne 13.4.2014 tak, že mezinárodní ochranu neudělil, rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.4.2014. Žalobce podal proti rozhodnutí u Krajského soudu v Hradci Králové dne 4.5.2014 žalobu, o níž bylo rozhodnuto dne 1.9.2015 (právní moc 14.9.2015), přičemž tuto žalobu odmítl. Dne 28.10.2015 v 00:05 hodin byl žalobce kontrolován hlídkou policie a zjištěno, že znovu nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, proto byl zajištěn na dobu 90 dnů; žalobce dne 4.11.2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dne 5.11.2015 vydal napadené rozhodnutí.

[13] Krajský soud nesdílí názor žalobce, že nerespektování dvou správních rozhodnutí o jeho vyhoštění z České republiky a nelegální pobyt v České republice je pouze prohřeškem. Nelegální pobyt na území České republiky je v každém případě narušením veřejného pořádku, nicméně není takové intenzity, aby se jednalo o dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V případě žalobce se však nejedná „pouze“ o nelegální pobyt, nýbrž se již jedná o nelegální pobyt po předcházejících dvou správních vyhoštěních, která žalobce nerespektoval. Dle soudu při plném vědomí cizince, že je vyhoštěn z území České republiky, a přesto na území České republiky setrvává, již dochází zcela k vědomému ignorování rozhodnutí státních orgánů, a toto chování je zcela podřaditelné pod naplnění pojmu narušení veřejného pořádku ve smyslu ust § 46a zákona o azylu. Veřejný pořádek lze ztotožnit s dodržováním právních norem či dalších pravidel společenského chování, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015 č.j. 1 Azs 193/2015, dostupný na www.nss.cz). Žalobce musel předvídat, že nerespektování správního rozhodnutí bude sankcionováno. Svým chováním, jestliže se nadále zdržoval na území České republiky v době vykonatelnosti správního rozhodnutí o vyhoštění, mařil vůli správních orgánů a v konečném důsledku tak veřejný pořádek narušil. Nevystělování, i přes pravomocné uložení správního vyhoštění, představuje

nelegální pobyt cizince na území České republiky, avšak současně nabývá již zcela nové kvalitativní roviny, neboť takovým jednáním, je-li úmyslné, přinejmenším po formální stránce naplňuje skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 trestního zákoníku. Z uvedeného tedy jednoznačně plyne, že setrvávání cizince na území ČR i poté, co se stalo vykonatelným

rozhodnutí o správním vyhoštění tohoto cizince, je mnohem závažnějším jednáním než situace, kdy cizinec pouze setrvává na území České republiky, např. po skončení platnosti jeho víza. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2014, č.j. 7 Azs 193/2014-44, kde je vysloveno, že v případech, kdy má intenzita porušování právního řádu trestněprávní dimenzi, je zcela mimo pochybnost, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Pokud žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu 3As 4/2010-151 ze dne 26.7.2011 a č.j. 1 Azs 21/2013-50 ze dne 5.2.2004, pak soud jednak uvádí, že tato není zcela přílehavá, a to alespoň ve vztahu k rozhodnutí č.j. 3As 4/2010-151, neboť tam žalobce byl manželem příslušnice členského státu EU a pokud se jedná o závěr v rozsudku č.j. 1 Azs 21/2013-52, pak soud odkazuje na výše uvedené rozhodnutí téhož senátu ze dne 30. září 2015, o které se zdejší soud opřel, po vyhodnocení, že z dosavadní praxe vyplývá, že judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvíjí a zdejší soud nemá důvod neupřednostňovat závěry právě aktuální judikatury oproti starší judikatuře, navíc téhož senátu.

[14] Žalobce popřel, že by jeho nelegální pobyt na území ČR a nerespektování správního vyhoštění představovalo nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejného pořádku se zdůrazněním, že při prvním vyhoštění, které mu bylo uděleno v délce tří let, toto porušil jen nepatrně několika málo dny, a druhé správní vyhoštění porušil nevědomě, neboť mu nebylo známo, že Krajský soud v Hradci Králové již o jeho žalobě ve věci udělení mezinárodní ochrany rozhodl, neboť jeho rozhodnutí mu bylo doručeno fikcí, což ani nevěděl, že lze takto doručovat. Dále pak vyslovil, že nerespektování správního vyhoštění, jestliže žalovaný uvedl, že žalobce přicestoval na území ČR až po třech letech od prvního správního vyhoštění, je přinejmenším ne zcela jednoznačné a nejedná se o skutečnost, která by byla zcela zřejmá ze spisového materiálu. Soud nesouhlasí, že ve spise není opora pro učiněné závěry o prvním vyhoštění a jeho nerespektování. Součástí spisu jsou rozhodnutí Policie České republiky o vyhoštění a zajištění a krajský soud vycházel ze zásady presumpce správnosti rozhodnutí, tedy i z obsahu odůvodnění těchto rozhodnutí. Konkrétně pak v rozhodnutí Policie České republiky, KŘP Středočeského kraje ze dne 31.10.2014 je zcela jasně uvedeno, že žalobce dne 8.10.2014 do protokolu uvedl, že přicestoval na území ČR dne 5.10.2014 přes blíže nezjištěný hraniční přechod z Polské republiky, že svůj cestovní pas po přechodu hranic do ČR roztrhal a zahodil, a dále potvrdil, že o vydaném rozhodnutí s platným zákazem pobytu věděl, avšak to nijak neřešil. Soud nepřisvědčil žalobci, že nerespektování zákazu správního vyhoštění v období od 8.10.2011 do 8.10.2014 je nejednoznačné, naopak porušení povinnosti vycestovat z České republiky v důsledku správního vyhoštění tak, jak jej zástupce žalobce předkládá, je výrazně zjednodušování předmětného problému.

[15] Žalobce ve správním řízení nepopřel, že věděl, že na území ČR se zdržuje nelegálně a navíc neobstojí nyní v žalobě tvrzení, že v důsledku toho, že nevěděl, že řízení u Krajského soudu v Hradci Králové bylo skončeno, se tak ocitl v situaci, že se na území ČR již zdržoval nelegálně. Byl to žalobce, kdo podal žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové, a tudíž bylo nejen jeho povinností sledovat průběh řízení,

ale především to bylo v jeho zájmu. Jestliže žalobce svou nevědomost o výsledku soudního řízení spojuje s nedoručením soudního rozhodnutí jeho osobě, pak soud zdůrazňuje, že při doručování soudních rozhodnutí platí určitá pravidla. Jedním ze zásadních pravidel je, že není-li možno zásilku při doručování přímo adresátovi předat, pak se zásilka uloží, o čemž musí být adresát informován, a nevyzvedne-li si ji adresát, v tomto případě žalobce, nastává fikce doručení. Je pouze věcí účastníka soudního řízení, aby si průběh řízení „pohlídal“. Ignorování převzetí doručovaného rozhodnutí jde jen k tíži účastníka řízení a nemůže být vykládán v jeho prospěch.

[16] Pokud se žalobce domáhal uplatnění článku 8 Úmluvy s odvoláním na sdílení společné domácnosti s českou přítelkyní, pak se soud zcela ztotožnil s názorem žalovaného, že se ze strany žalobce jedná o účelové tvrzení, zcela odporující předcházejícím tvrzením předkládaným samotným žalobcem. Žalobce v řízení o vyhoštění v roce 2014 tvrdil, že na území České republiky nemá žádné příbuzné, není osobou ani rodinným příslušníkem občana Evropské unie a ani s ním nežije ve společné domácnosti; jako bydliště v ČR bylo uvedeno P.-v., V.-K. 47. Ještě v řízení o zajištění v říjnu 2015 uvedl, že nemá žádnou stálou adresu pobytu na území České republiky, bydlel na adrese P. 9, Z. 569/3, kde dostal výpověď. Na této adrese žil pouze jeho krajan. Nyní bude bydlet různě u známých. Nežije ve společné domácnosti s žádnou osobou, která je občanem EU. Teprve v žádosti o mezinárodní ochranu dne 4.11.2015 uvedl, že v ČR žijí jeho dvě sestřenice a přítelkyně K. Č., bytem P., Z. m., J., se kterou má vztah již jeden a půl roku a žijí ve společné domácnosti. Stejně tak u jednání soudu uvedl, že s přítelkyní žije ve společné domácnosti, žil s ní na adrese Z. 569/3, a po vypovězení z této adresy se vrátila k sestře na adresu J., P.-Z. m. Vzhledem k uvedenému soud přisvědčil správnímu orgánu, že tvrzení o společné domácnosti s českou přítelkyní je ryze účelové. Převážná část informací, na základě kterých správní orgány ve věcech cizinců rozhodují, je postavena na informacích předkládaných cizinci, o jejichž právech či povinnostech se rozhoduje. Je proto na nich, aby uváděli pravdivé informace, které ve výsledku vytvářejí obraz věrohodnosti jich samotných. Jestliže žalobce ve všech řízeních, které předcházely podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 4.11.2015, uváděl zcela jiné informace o svém pobytu, příbuzných v ČR či osobních vztazích k jiným osobám, pak soud zcela přisvědčil žalovanému správnímu orgánu v nevěrohodnosti tvrzení o společné domácnosti s Českou, a to i přes žalobcem předložené listinné důkazy (dopisy a fotografie).

[17] Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí vzhledem k absenci odůvodnění dopadu jeho setrvání v Zařízení pro zajištění cizinců do jeho soukromého života. Ač žalovaný skutečně takto v žádné části svého odůvodnění své úvahy neprezentoval, nicméně s ohledem na rekapitulaci zjištěného skutkového stavu, tak jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 3, soud

dospěl k závěru, že v tomto směru správní orgán měl dostatečné podklady pro úvahu o event. narušení soukromého života setrváním v Zařízení pro zajištění cizinců, a tudíž dostatečným způsobem zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce a své povinnosti tak správní orgán dostal. Soud odkazuje na uvedené v odstavci [16] tohoto rozsudku a vzhledem k tomu, že tvrzení o společné domácnosti s přítelkyní K. Č. soud v souladu s názorem žalovaného vyhodnotil nevěrohodné, pak rozhodnutí o

setrvání v Zařízení pro zajištění cizinců nezasahuje do soukromého a rodinného života žalobce.

[18] Krajský soud se nezabýval situací v zemi původu, neboť vyhodnocení této situace má dopad na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany při zvažování možnosti udělit žadateli doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu.

[19] Další otázkou je přiměřenost a odůvodněnost doby uložení povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců. I když určení délky setrvání v Zařízení pro zajištění cizinců se pohybuje v mezích správního uvážení, musí být seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka setrvání stanovena. V souzené věci žalovaný správní orgán rozhodl o povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců do vycestování, maximálně však do 22.2.2016, tedy v délce 110 dnů. Při stanovení délky povinnosti setrvat v daném zařízení vycházel z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování v soudním řízení 5 dnů. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců. Doba 110 dnů je dle soudu přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Soud nesdílí názor žalobce, že tato doba byla zcela formálně a neodůvodněně stanovena. Dle názoru soudu žalovaný při stanovení délky doby má toliko možnost vycházet z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchylkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení není známo. Nelze žalovanému vytýkat kalkulování s podáním žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, neboť právě v případě žalobce první žádost o mezinárodní ochranu byla podána rovněž až v době vyhoštění, tedy správní orgán zcela správně uvážil, že stejnou ochranu žalobce využije i v aktuálním řízení o žalobě ve věci mezinárodní ochrany.

[20] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů výslovně vzdal.

[22] Právnímu zástupci žalobce Mgr. Petru Křížovi, MBA, LL.M. byla přiznána náhrada nákladů řízení v částce **20.570,- Kč**. Zástupci byla přiznána odměna za 5 úkonů právní služby ve výši **15.500,- Kč** (5 x 3.100,-) dle § 11 odst. 1 písm. b/ převzetí věci, d/ doplnění žaloby a replika, tedy 2 úkony a dle písm. g/ účast

u jednání soudu v trvání od 9:00 hod. do 11:15 hod. ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. d/ bez aplikace ustanovení § 12a vyhl. č. 177/1996 Sb., neboť toto ustanovení se užije jen v občanském soudním řízení, nikoliv v řízení dle soudního řádu správního, dále 5x režijní paušál dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, tj. **1.500,- Kč** (5 x 300,- Kč). Celková částka 17.000,- Kč byla navýšena o 21 % DPH, tj. o částku **3.570,- Kč** na celkovou částku **20.570,- Kč**. Soud žalobci nepřiznal odměnu za

pokračování

- 10 -

20A 8/2015

samostatný úkon konzultace s klientem ze dne 27.10.2015, neboť jednak tato konzultace proběhla ještě před rozhodnutím o ustanovení advokáta žalobci (usnesení ze dne 18.11.2015 č.j. 20A 8/2015-15) a jednak tento úkon, kdyby nastal až po ustanovení zástupce, by byl součástí úkonu právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhl. č.l 177/1996 Sb.

[23] Částka 20.570,- Kč bude zástupci žalobce vyplacena tak, jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

[24] Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého stát platí odměnu ustanovenému advokátovi.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 2.12.2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně